

ikke blive enig om ikke at gaa den Omvej at gaa til Kreditforeningerne? Hvorfor skulde man ofre de Penge, dette koster, saa længe Statskassen selv har Penge nok til at opfylde de Forpligtelser, den har paataget sig i Henhold til Loven? Kommer saa det Øjeblik, da Statskassen ikke kan skaffe Penge — den kan jo faa Brug for dem paa andre Omraader —, kunne vi altid gøre Brug af Loven. Saa ligger Loven der, og saa kunne vi til et hvilket som helst Tidspunkt gaa til Kreditforeningerne og sige: Ville I bytte? I give saa og saa mange Panteobligationer og faa derfor Kasseobligationer. Dem sælge vi, og saa have vi Penge. Men saa længe Kasseobligationerne fra Kreditforeningerne komme til at ligge i Statsbeholdningen, ser jeg ikke nogen Grund til ikke lige saa godt at lade Panteobligationerne fra Kreditforeningerne ligge i Statsaktiverne som ved en Bytning at lade Husmandskreditforeningerne betale Forskellen i Rente.

Berntsen: Det ærede Medlem siger, at Statskassens finansielle Stilling er bedre i Aar end i Fjor. Det erkender jeg, Finanslovsforslaget viser et lille Overskud. Men jeg vil nok vente og se, hvorledes Finansloven ser ud, naar den er vedtagen ved 3die Behandling. Jeg er da ikke saa sikker paa, at den vil vise Overskud. Jeg frygter snarere for, at den vil vise Under-skud, og for Resten har jo Statskassen Brug nok for sine Midler til forskellige Formaal. Jeg tror derfor ikke, man skal leve alt for højt paa Statskassens gode finansielle Stilling. Ville ærede Medlemmer ikke gaa den Vej, her er foreslaaet, forekommer det mig, at man kun kan gaa een Vej, nemlig den, at forandre den Lov, der blev vedtagen i Fjor. Thi saa længe den staaer ved Magt, ser jeg ikke anden Vej end den her foreslaaede, og det var ogsaa den Udvej, man i Fjor vilde holde aaben.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—5 (se Till. A. Sp. 1719—22) samt dets Overgang til 3die Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til og Ændringer i Lov Nr. 4 af 7. Januar 1898 om Arbejderes Forsikring mod Følger af Ulykkestilfælde i visse Virksomheder.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2641—44).

Sagen sattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Martin Olsen): I Marts Maaned forelagde Socialdemokraterne et Lovforslag, der er omtrent ligegyldende med det Forslag, der i Dag foreligger til 1ste Behandling. Der er kun den Forskel paa det daværende Forslag og det nuværende, at Bestemmelsen vedrørende Søfolk er gaaet ud. Det er en nødvendig Følge af, at Regeringen i Aar har forelagt Forslag om Søfolks Ulykkesforsikring. Forslaget i Fjor kom først til 1ste Behandling i Eftersamlingen, nemlig den 14. April. Under de Forhold, der den Gang vare alle Vegne, var der ikke megen Udsigt til en rolig Forhandling om Sagen. Samlingen blev sluttet den 23. April, og der var derfor ikke Tid til at behandle det den Gang foreliggende Forslag til Ende, og jeg skal villig erkende, at paa det sene Tidspunkt, Forslaget kom frem, troede jeg heller ikke, det vilde lykkes os at faa noget ud deraf. Jeg udtalte mig den Gang udførligt saavel om Forslagets Karakter som om dets enkelte Bestemmelser, og da det ikke er saa længe siden, og det, som jeg vilde komme til at sige om Forslagets enkelte Bestemmelser, væsentlig vilde blive en Gentagelse, vil jeg kun ganske kort henvise til mine Udtalelser i Foraaret.

Jeg vil kun erindre om, at der ved det Forslag, som i Dag foreligger til Behandling, ikke er forandret overmaade meget, om end noget, ved Principperne i den nuværende Lov. At Sætningen om, at der kun skal ydes Erstatning for et Ulykkestilfælde, naar dette er foregaaet hos en Arbejdsgiver, der driver vedkommende Virksomhed som Næringsvej, er gaaet ud, er ganske vist en Forandring, som maaske kan blive af betydelig Række-